

hver sagkyndig paa sit Omraade; men jeg hævder, at disse 3 Myndigheder maa til for at faa Sagkundskaben for det heles Vedkommende. Skulde det dreje sig om en enkelt Officers Sagkundskab, tror jeg, at jeg uden at være anmassende tør hævde min egen paa dette specielle Felt som mindst lige saa god som en hvilken som helst andens, idet der kun er ganske enkelte Officerer, der bortset fra det teoretiske Studium have tilnærmelsesvis saa megen Erfaring paa dette Omraade som jeg selv. Men, som sagt, jeg forlanger ingenlunde, at De skulle bygge paa min Sagkundskab, lige saa lidt som jeg tør tilraade at bygge paa nogen anden Enkeltmands; jeg hævder, at de 3 Myndigheder, jeg har nævnt, nødvendigvis maa være medraadende.

Ja, denne Sag er mig i den Grad alvorlig, at jeg ikke kan undlade at pege paa, at hvis vi bygge Fortet paa et saa galt Sted, hvor Kystartilleristerne erklære, at de ikke kunne garantere den fornødne Træfsikkerhed, saa staa vi uhjælpelig blamerede i det sagkyndige Udlands Øjne. Hvis de Herrer havde den Erfaring, som jeg har paa dette Omraade for, hvorledes Sagkundskaben i Udlandet følger med hver lille Foranstaltning rundt om, ogsaa hos os, saa vilde De være lige saa gennemtrængte af den Overbevisning som jeg. Det er for Resten ikke noget, jeg tænker mig til, aldeles tilfældig er der allerede kommet mig for Øre en Udtalelse fra en udenlandsk Officer, som klart viste, med hvilken Ringeagt man vilde se paa et saadant Fejlgreb som det, vi vilde begaa ved at lægge Fortet paa et Sted, hvorfra det ikke kan skyde. Det var endda ikke det allerværste. Men jeg kan ikke se rettere, end at man vilde begaa en Forbrydelse mod Folket og særlig mod dem af Folkets Sønner, som ville blive kaldede til at forsvare dette Fort. For mig staaar det saaledes, at jeg er overbevist om, at hvis det blot maatte lykkes mig at bringe ærede Medlemmer til helt at forstaa det Ansvar, der vil komme til at hvile paa os i denne Sag, er der sikkert ikke en eneste, som turde paatage sig blot $\frac{1}{180}$ af det Ansvar, som vil ligge i at være med til en fejlagtig Foranstaltning i denne Henseende.

Jeg betoner, at det Krav, som Forslaget stiller, er saa lille og saa beskedent som paa nogen Maade muligt. Det er reduceret til kun at fastslaa et eneste i sig selv egentlig uimodsigeligt Princip, det Princip nemlig, at saglige Forhold maa afgøres under saglige Hensyn, det

Princip, at de, der forstaa sig paa disse Sager, skulle være de afgørende, det Princip, at dette Værk skal bygges der, hvor det kan gøre bedst Fyldest. Det rører ikke ved Fortets Formaal, om man lægger det paa det ene eller paa det andet Sted; naar det blot bliver lagt ganske kort derfra, i Forhold til Skytsets Rækkevidde, er og bliver Fortet dog et Kystfort og ikke andet. Det rører ikke ved dets Konstruktion; og det rører ikke ved Bevillingen, som er vedtagen, eller ved Bestykningen, som er bleven fastslaaet. Det er vedtaget, at Fortet skal bygges, og baade Bevillingens Størrelse og Bestykningen ere fastslaaede og skulle fastholdes. Dette Lovforslag tilsigter ikke en Gang at bestemme, hvor Fortet skal ligge, men det eneste, det tilsigter, er kun at slaa fast, at Fortet skal ligge, hvor det kan gøre mest Nytte, og det overlades saa til den højtærede Minister og til hans ansvarlige Sagkundskab at finde og fastslaa det Punkt i Terrainet, hvor Fortet kan gøre den størst mulige Nytte. Det Spørgsmaal, som stilles til ærede Medlemmer af dette høje Ting, er altsaa saa simpelt, at det ikke kræver nogen videre Undersøgelse. Der er ikke en Gang Grund til at sende dette lille Forslag i Udvalg. Der stilles kun det Spørgsmaal: Ønske vi, at Fortet skal ligge paa det Punkt i Terrainet, hvor det bedst kan gøre Fyldest, eller ønske vi, at det skal ligge paa et Sted, hvor det ikke kan gøre Fyldest? Det er kun det, vi skulle svare paa, og det forekommer mig, at det maa der kunne svares paa staaende Fod. Jeg betoner, at de, der følge mig, derved have udtalt, at de ønske, at Fortet skal ligge paa det Sted, hvor det kan gøre bedst Fyldest, og de, der ikke kunne følge mig, eller som modsatte sig Forslaget, enten ved at stemme imod det eller paa anden Maade umuliggøre dets Gennemførelse, have derved indirekte erklæret, at de forlange, at Ministeren skal være tvungen til at lægge Fortet et Sted, hvor det ikke kan gøre Fyldest. Ærede Medlemmer, jeg synes ikke, at nogen kan være i Tvivl om, hvad man her maa bestemme sig for. Det er mig ufatte ligt, at nogen, der har Forstaaelsen af denne Sag, vil tage det Ansvar paa sig, at Fortet skal ligge et Sted, hvor det ikke kan gøre Fyldest. Det vil være et tungt Ansvar at bære den Dag, da det maatte blive Alvor.

J. Pedersen: Det Værk, der her er Tale om, har jo sin egen lille Historie.